

Βόλος 4^η ΙΟΥΝΙΟΥ 2020
Του Σεραφείμ Αθανασίου
«ΓΙΑ ΟΛΑ «ΦΤΑΙΝΕ» ΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ
ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΟΜΩΣ, ΑΘΟΥΡΥΒΑ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ.

Θα αρχίσω τη γραφή μου «ευλογώντας» πρώτα τα γένια μου και στη συνέχεια κάτι έχω να πω, για τους σημερινούς συναδέλφους.

20άχρονος νέος έφυγα από το χωριό μου για να καταταγώ

Του ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ
www.serathan.gr

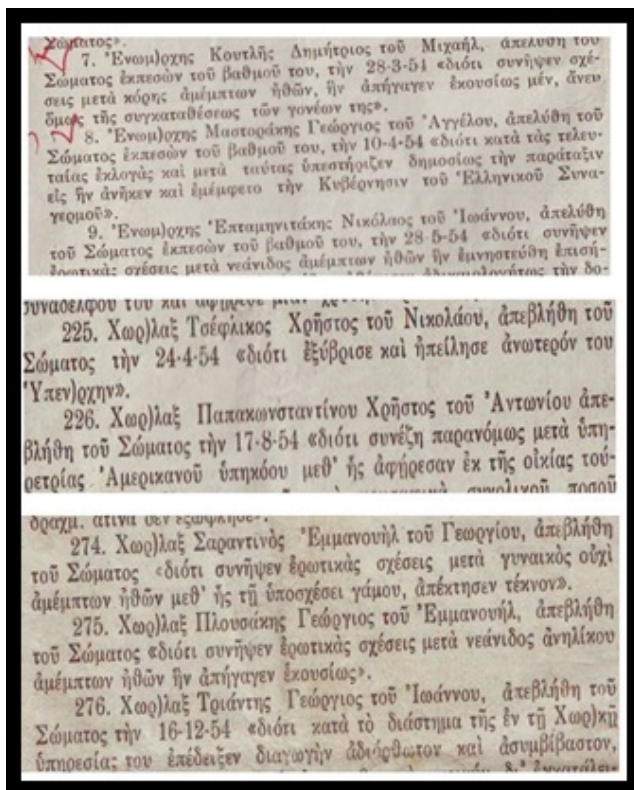
στη Χωροφυλακή και ύστερα από 33 ολόκληρα χρόνια, (1945-1978), αποστρατεύτηκα με λευκά πλέον μαλλιά και χωρίς τη ζωντάνια της νιότης μου την οποία- ανάλογα με τις σωματικές και πνευματικές μου δυνάμεις- στους έλληνες πολίτες είχα προσφέρει με το να διατηρείται σε καλό βαθμό η δημόσια τάξη.

Όμως, ειλικρινά ομολογώ ότι οι τότε κίνδυνοι που: κατά την εκτέλεση των καθηκόντων τους, τα αστυνομικά όργανα διέτρεχαν, συνεπώς και εγώ, δεν σταμάτησαν και μπορώ να πω σε μεγαλύτερη ένταση και εχθρότητα συνεχίζονται και το λέω αυτό γιατί θυμάμαι ότι κατά την διάρκεια των δικών μου χρόνων είχαμε και ημέρες ανάπαυλας που μπορεί να τις ονομάσω ακόμη και ψυχαγωγίας ..

Οι τότε εποχές άλλες ήταν και με τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και τον ακολουθούντα αυτόν μέχρι το τέλος του 1949 εμφύλιο σπαραγμό(που τον ονομάζουν και αλλιώς) πολλοί δυστυχώς συνάδελφοί μου και σαν τραγιά, κυριολεκτικά, σφάχτηκαν με την φοβερή γι' αυτούς κατηγορία ότι, ως αστυνομικά όργανα, εντολές, των εκάστοτε Δημοκρατικών Κυβερνήσεων,

εκτελούσαν ενώ- κατ αυτούς- τους λαϊκούς τους δικαστές δεν έπρεπε να δέχονται τέτοιες εντολές επειδή στα «ξέφραγα αμπέλια» ή «κοτέτσια» περισσότερες αλεπούδες άφοβα μπαίνουν για να χορτάσουν την πείνα τους.

Παρά λοιπόν τους τότε κινδύνους με τους οποίους ως πρόβατα σε σφαγή συνάδελφοί μου οδηγήθηκαν και τα σημερινά όργανα τάξεως δεν διατρέχουν λιγότερους κινδύνους

αν λάβουμε υπ όψη ότι και εκεί που όρθιοι κάπου στέκονται, με ένα ξαφνικό μακρινό κλικ οριζόντιοι χωρίς πνοή πέφτουν ή και σαν Πασχαλινές λαμπάδες, ζωντανοί καίγονται.

Όπως πιο πάνω είπα οι εποχές άλλαξαν και οι ζωές παιδιών της διπλανής μας πόρτας που συμπίπτει να έχουν διαδεχθεί παλαιότερους

συναδέλφους ασφαλώς και σε καλύτερη μοίρα από εκείνους βρίσκονται.

Για παράδειγμα οι με απλό βαθμό χωροφύλακες παντρεύονται ή άφοβα και όμορφα μπορούν να συζησουν με όποια γυναίκα επιλέξουν χωρίς υπηρεσιακά να ενοχλείται η προσωπική τους ζωή.

Έχουν εβδομαδιαία ρεπό και τις ολόκληρες κατ έτος μηνιαίες άδειές τους. Όμως εγώ στα τριάντα τρία μου (33) χρόνια στη χωροφυλακή δεν πήρα ούτε ένα ρεπό ανάπαυσης και η μηνιαία ετήσια άδειά μου δεν υπερέβαινε ποτέ τις 20

μέρες λόγω «υπηρεσιακών αναγκών» όπως έλεγαν τα υπηρεσιακά έγγραφα που χορηγούσαν, αυτές τις άδειες.

Και αν ένοιωθες αδικούμενος πολύ σκεπτόσουνα στο να υποβάλεις κάποια παράπονα επειδή μπορούσες να χαρακτηριστείς σκνός, υπηρεσιακά αδιάφορος ακόμη και απείθαρχος και αν για τον Α΄ ή Β΄ λόγο στο «μάτι» του προϊσταμένου σου έμπαινες αυτοί οι χαρακτηρισμοί που ήταν και εμπιστευτικοί, με τους ατομικούς σου φακέλους, σε ακολουθούσαν μέχρι και την αποστρατεία σου.

Όμως οι δικαιολογημένοι δυσμενείς χαρακτηρισμοί καλώς σε ακολουθούσαν επειδή η δίκαιη πειθαρχία καρπούς καλούς πάντοτε απέδιδε και αποδίδει, εδώ όμως λόγος γίνεται για «παραλογισμούς» που δυστυχώς τότε υπήρχαν αλλά και τώρα ίσως υπάρχουν.

Και δεν μιλάω μόνο για απλά σε βαθμούς όργανα αλλά για όλη την βαθμίδα της ιεραρχίας οι Αξιωματικοί της οποίας προσδοκούσαν καλή καριέρα που βρισκόταν στην όρεξη και διάθεση των προϊσταμένων τους οι οποίοι ανάλογα με την κρίση τους θετικά τους αντάμειβαν ή τους άλλαζαν φώτα και αδόξαστο.

Οι άγαμοι αστυνομικοί τώρα κοιμούνται όπου γουστάρουν ενώ τότε υποχρεωτικά στους θαλάμους των αστυνομικών τμημάτων που υπηρετούσαν μόνιμα διανυκτέρευαν και αν κάποια νύχτα από καμιά σκορδόπιστη παρασυρόντουσαν και μαζί της τα σκαλοπάτια του έβδομου ουρανού ανέβαιναν και γινόταν αντιληπτή η απουσία τους, από τους θαλάμους διανυκτέρευσης, κούνια που τους κούναγε και, χωρίς υπερβολή- ανάλογα με τις διαθέσεις των ανωτέρων τους- ακολουθούσαν και θεοσκότεινες μέρες.

Ακόμη και παραπομπή σε πειθαρχικό συμβούλιο- για παραδειγματισμό- μπορούσε να γίνει με δεδομένη την

απόλυση αφού πρώτα τους κλείδωναν, για 15 ή 20 μέρες στο πειθαρχείο, δίδοντάς τους στη συνέχεια φύλλο πορείας για τον έξω από εδώ... αγύριστο.

Θυμάμαι το 1949 ή ' 50 εκεί στη Ρόδο ένας συνάδελφος της τροχαίας και καλός μου φίλος, ονόματι Δημητρούλιας, από τέτοια αιτία τον έδιωξαν και ύστερα από λίγους μήνες, με την κοπέλα που αγαπούσε, για Αυστραλία κλαίγοντας έφυγε γεμάτος πικρία για την κακή του μεταχείριση.

Οι καλόγεροι των Μοναστηριών μένω με την εντύπωση πως δεν θα έχουν τέτοια τιμωρία ακόμη και αν «λοξοδρομήσουν»

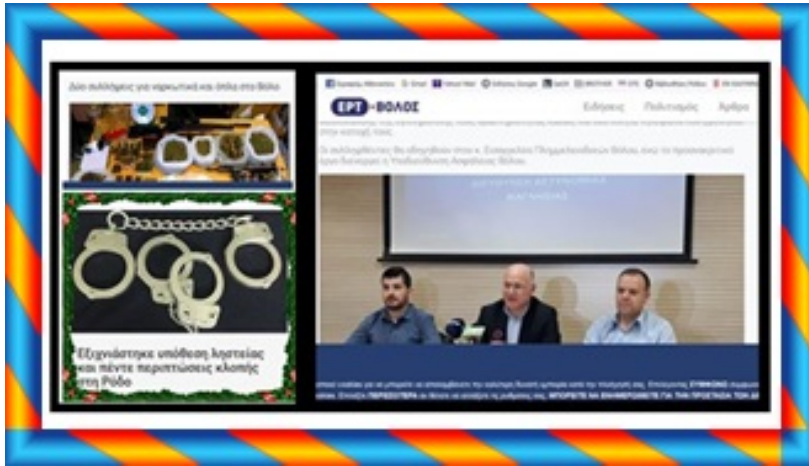

τα μάτια τους κοιτάζοντας καμιά χαμηλοβλεπούσα που την ώρα της λοξής ματιάς τους εκείνη στο Μεγαλοδύναμο προσεύχεται παρακαλώντας τον να προστατεύει ακόμη και εκείνους που δεν συμμορφώνονται στις εντολές Χαρδαλιά ή του συμπαθέστατου γιατρού Τσιόδρα επειδή συνεχίζουν να

μη πλένουν καλά τα χέρια τους η δεν φορούν μάσκες προστασίας από τον θανατηφόρο Κινέζικο ιό.

Και ενώ οι σημερινοί συνάδελφοι έχουν κερδίσει πολλά ανθρώπινα δικαιώματα δυστυχώς οι κίνδυνοι που караδοκούν για τη ζωή τους πολλαπλασιάστηκαν, εν συγκρίσει με τους παλιότερους χώρια που συνεχώς χυδαία βρίζονται ακόμη και από εκπροσώπους μας, μέσα στο Ναό της Δημοκρατίας.

Τους αποκαλούν ασύστολα «μπάτσους» «γουρούνια» και «φονιάδες του λαού» όχι μόνο κακοποιά στοιχεία αλλά όπως είπα και κάποιιοι που από ασυλία προστατεύονται όπως

συμβαίνει και με την «κυρία» Κασιμάτη ή δεν ξέρω πως αλλιώς λέγεται χωρίς να βρεθεί κάποιος των φρουρών της να της ρίξει ένα

χωροφυλακίστικο δυνατό μπάτσο ενώ περιφρονητικά και εκείνον « μπάτσο» τον φώναζε.

Βέβαια τώρα εκείνος ο μπάτσος δεν έχει νόημα να δοθεί και τούτο γιατί λογίζεται ως «μετά την Λαμπρή» σερβίραμε

κόκκινα αυγά και πασχαλινά «κουλούρια». Και πάντα μιλάω για τον εαυτό μου επειδή ομολογώ ότι αυτή η « κυρία» από μένα δεν θα γλίτωνε το δικό μου χαστούκι που θα το θυμόταν για όλη της τη ζωή.

Από περισσότερους, κατά τη γνώμη μου κινδύνους, διατρέχουν εκείνοι που υπηρετούν σε ειδικές υπηρεσίες όπως διώξεις ναρκωτικών, Ασφαλείας ακόμη και τροχαίας που και εκεί σε ελέγχους αγνώστων οδηγών μπορεί ξαφνικά να βρεθούν κάτω από ρόδες αυτοκινήτου. Ως προς τις ομάδες ΔΙ.ΑΣ που λογίζονται οι πιο συμπαθείς και εκείνες πρέπει να προσέχουν όσο δύνανται καλύτερα.

Διάβασα προχθές στον «ΤΑΧΥΔΡΟΜΟ» ότι κάποιο φυντάνι προπονητής που είχε καταδικαστεί με τετρακόσια πενήντα (450) χρόνια φυλακή με την κατηγορία της αποπλάνησης 20 μικρών παιδιών αφού εξέτισε τα οκτώ του χρόνια αφέθηκε

...ρος
...καίνη
...ηγήθηκε
...ήθηκε ο 32χρο-
...ακάως έλα από
...αυτή ποσότητα
...ας. Σε βάρος του
...ου είσε οριστά
...κοινωνικών
...αυτικών ουσιών
...ήθηκε ενάσκον
...ή του ο 32χρο-
...όρασε με πεπο-
...Είν βάρει το
...του οποίου ένα
...ήθηκε η είσοδος
...πρόσφατα να πο-
...φορά τον μήνα
...αίς του ανά 50
...α 1.000 ευρώ.
...τή, αστυνομική

ελεύθερος με την υποχρέωση να μη απομακρύνεται από τον τόπο διαμονής του. Και επειδή παρέβη αυτόν τον περιορισμό διατάχθηκε η

σύλληψή του και τώρα οι χωροφύλακες ψάχνουν να τον

βρουν όμως, αυτό το κτήνος, δεν είναι τόσο χαζό ώστε ξανά να πέσει στα χέρια των « μπάτσων».

Ο Νόμος Παρασκευόπουλου πολλούς κακοποιούς ευεργέτησε χωρίς ο κ. Υπουργός να σκεφθεί και κάποιες οικογένειες που εξ αιτίας αυτών των ευεργετημένων έχουν στερηθεί προσφιλή τους πρόσωπα ή ίσως και περιουσιακά τους στοιχεία .

Αλλά και ο σημερινός Υπουργός Δικαιοσύνης αποφάσισε να βάλει, λένε, στο αρχείο κάπου 5000, κατ άλλους 7000, εκκρεμούσες ποινικές υποθέσεις .

Χαράς ευαγγέλια, λοιπόν, για τα υπό κατηγορία πρόσωπα αλλά πιστεύω και μεγάλη στενοχώρια για κείνους που περίμεναν δικονομική επίλυση των προβλημάτων τους.

-Διαβάζω ότι με τα γκαζάκια πήγαν- λένε- κάποτε να κάψουν σπίτι Υπουργού και τώρα

δικάζονται και σε άλλη είδηση ότι αστυνομική έφοδος στο Βόλο και παρουσία δικαστικού λειτουργού έγινε και συνέλαβαν κάποιον που καλλιέργησε δενδρύλλια κάνναβης.

-Στο Βόλο επίσης αρμόδια όργανα γεμάτα αστυνομική ικανοποίηση προ ημερών κάλεσαν δημοσιογράφους και τηλεοπτικά κανάλια προκειμένου να τους ανακοινώσουν ένα σωρό επιτυχίες και μπράβο τους παρουσιάζοντας μάλιστα και πολλά κλοπιμαία οι δε κρατούμενοι πήραν τον δρόμο της δικαιοσύνης με σιδεριές στα χέρια και κριμένα πρόσωπα.

Και εκείνος ο φυσικός δικαστής του όποιου κρατουμένου και για σοβαρά αδικήματα πολλές φορές με πόνο θα έλεγα ψυχής εφαρμόζει τον πιο ελαστικό για τον κρατούμενο νόμο και έτσι πρέπει αφήνοντας τον και ελεύθερο για να δικαστεί σε τακτή χρονολογική προθεσμία.

Αλλά μέχρις ότου φτάσει εκείνος ο χρόνος ίσως ο ελευθερωθείς κρατούμενος μπορεί, επειδή έτσι σκέπτεται, να διαπράξει και άλλα ποινικά αδικήματα και όσοι αστυνομικοί κάποτε για άλλη επιτυχία τους πανηγύριζαν για το ίδιο πρόσωπο τώρα ξανά ψάχνουν να τον βρουν φτύνοντας τις παλάμες τους και συγχρόνως φωνάζοντας « φτου και από την αρχή».

Και θα το πω και αυτό: Για όλα τούτα τα παλαβά που στη χώρα μας συμβαίνουν δεν φταίνε οι δικαστικοί λειτουργοί που με σύνεση και ευσυνειδησία εφαρμόζοντας τους νόμους που- για τους κρατουμένους- είναι οι πιο ελαστικοί, τους αφήνουν ελεύθερους για να πίνουν τον καφέ τους δίπλα στις

α σ τ υ ν ο μ ι κ έ ς
υπηρεσίες χωρίς να
φοβούνται τους «
μπάτσους» του κερατά
οι οποίοι πολλές
νύχτες έμειναν
άυπνοι μέχρι να
φτάσουν κοντά στα

λημέρια των κακοποιών.

Κύριοι νομοθέτες εσείς που σε αναπαυτικές πολυθρόνες κάθεστε και πολλούς κάλους στον πισινό σας αποκτήσατε όπως και ο σημερινός Υπουργός Δικαιοσύνης που άλλα πιστεύω να μας έλεγε προ εννέα μόνο μηνών στρωθείτε κάτω και δουλέψτε καταργώντας παλιούς νόμους και παραθυράκια .

Όμως οι νόμοι αυτοί να είναι νόμοι χωρίς παράθυρα επειδή αλλού ακόμη και χέρια κλεπτών, για παραδειγματισμό, κόβουν.

Και γι' αυτό εκεί με ορθάνοιχτες πόρτες κοιμούνται ενώ εδώ σιδηρόφρακτα έχουμε όμως η καρδιά όλων μας ακαθόριστα χτυπάει.

Με απλά λόγια οι Νόμοι, αν τέτοιοι γίνουν, να διαβάζονται καθαρά και όλοι να καταλαβαίνουμε ότι για τα τάδε αδικήματα προβλέπονται τόσα χρόνια φυλακή όπως π.χ. 10,20,30 ή ισόβια. Αλ' όμως «όταν λέμε 10 χρόνια ή ισόβια» να «εννοούμε 10 χρόνια ή τα ισόβια», χωρίς παραθυράκια με 5νήμερες ή 10ήμερες αδειούλες και πάει λέγοντας.

Και όταν λειτουργήσουν τέτοιοι νόμοι χωρίς παραθυράκια πιστεύω πως χωρίς λύπη θα κάνουν τη δουλειά τους τόσο οι δικαστικοί λειτουργοί που τώρα με βαριά καρδιά πιστεύω πως υπογράφουν ελευθερίες κακοποιών τα δε όργανα της τάξεως με καλύτερο ζήλο θα εργάζονται μια που θα γνωρίζουν ότι εκείνον που χθες συνέλαβαν δεν θα είναι ελεύθερος αύριο πίνοντας καφέ δίπλα σε αστυνομικά καταστήματα.

Χώρια που μένει και μομφή σε βάρος τους ότι δεν « δένουν» καλά τις δικογραφίες και πάνω σε αυτό και σε τέτοιες μομφές πικραίνονται περισσότερο επειδή σήμερα τα όργανα της τάξεως είναι όλα μορφωμένα και γνωρίζουν πολύ καλά την

όλη τους εργασία την οποία στα παλιά δικά μας χρόνια δεν την γνωρίζαμε όπως θα έπρεπε.

-Τονίζω, οι κίνδυνοι που διατρέχουν σήμερα τα αστυνομικά όργανα είναι μεγάλοι και σε ειδικές υπηρεσίες μεγαλύτεροι. Θυμάμαι στη Ρόδο, ένα δικό μου συνάδελφο που υπηρετούσε στο Τμήμα Ασφαλείας, Κωνσταντίνος Χόρτης λεγόταν, το πόσες φορές έβαλε το κεφάλι του στον ντορβά ανακατεμένος με άγνωστα και επικίνδυνα πρόσωπα (υπήρχαν και τότε τέτοια) πιάνοντας φιλίες με διάφορα ψεύτικα ονόματα εκτός του πραγματικού του και της εργασίας του προκειμένου να συλλέξει πληροφορίες και ιδιαίτερα κινήσεις προσώπων εμπόρων ναρκωτικών ουσιών που τότε δεν κυκλοφορούσαν όπως σήμερα, γι αυτό συμμαρίζομαι το τι τραβούν οι τωρινοί συνάδελφοι των ειδικών υπηρεσιών που προσπαθούν να προσφέρουν την ει δυνατόν καλύτερη έννομη τάξη, στον Έλληνα νομοταγή πολίτη.

Και πρέπει εδώ να πω πως οι τότε νόμοι ήταν πιο αυστηροί και- αν δεν κάνω λάθος- οι άνω των 6 μηνών τιμωρία δεν είχε

ανασταλτικό αποτέλεσμα ούτε και μετατροπή σε μεταλλικές τότε δραχμές και οι

καταδικασθέντες οδηγούνται στις φυλακές .

Και να λέμε και του στραβού το δίκιο πως δικαστές και αστυνομικοί έκαναν συνειδησιακά καλύτερα τη δουλειά τους

ενώ σήμερα ψάχνουν να βρουν εδάφια και παραθύρια γιατί αν δεν τα ψάξουν μπορεί να τους πουν πως δεν κάνουν καλά τη δουλειά τους ή μεροληπτούν.

Δεν γνωρίζω αν έχω υποπέσει σε καμιά παράβαση νόμου με τα όσα εδώ έγραψα μα αν έγινε αυτό δεν θα κρυφτώ για να περάσει το προβλεπόμενο νομίζω 48ωρο κινδύνου σύλληψης και ευχαρίστως χωρίς χρονοτριβή μπορούν οι εν ενεργεία συνάδελφοί μου να με οδηγήσουν στο φυσικό μου δικαστή ακόμη και με βραχιόλια και κατ'απαίτησή μου εδώ χωρίς στο γέρικο πρόσωπό μου φερετζέ προστασίας ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Πριν κλείσω θέλω, ως παλιός συνάδελφος αλλά και ως έλληνας πολίτης, να συγχαρώ τον εδώ προϊστάμενο της δίωξης ναρκωτικών κ. Βαρβάρη Στυλιανό, τους υφισταμένους αυτού, όπως και τον αστυνομικό τους Διευθυντή Νομού Μαγνησίας κ. Αλεξάκη Μιλτιάδη, για τις πολλαπλές τους επιτυχίες, ιδιαίτερα το τελευταίο χρονικό διάστημα, όπως το ίδιο συγχαίρω και τις αστυνομικές υπηρεσίες Ρόδου, Κω, Καλύμνου και Λέρου επειδή και εκεί ,όπως στη Ροδιακή διάβασα , ανάλογες επιτυχίες είχαν και μπράβο τους!!

Σημείωση: Δημοσιεύτηκε στις 12 και 16 Ιουνίου 2020 αντίστοιχα στις εφημερίδες «ΡΟΔΙΑΚΗ» ΚΑΙ «ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ».